

Sygn. akt II KK 414/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. G.**

skazanego z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i in. po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w dniu 17 marca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt II Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt XII K (...)

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k., art. 112 k.p.w. i art. 110 § 1 k.p.kw. kasację pozostawić bez rozpoznania w części dotyczącej czynu z art. 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;**
- 2. w pozostałej części oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 3. zasądzić od skazanego R. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Mając na uwadze treść art. 535 § 3 k.p.k. obecnie uzasadnienia wymaga rozstrzygnięcie z pkt 1. W tym zakresie należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do R. G. m.in. w ten sposób, że przyjął, iż czyn przypisany mu w pkt 20 tego wyroku, zakwalifikowany z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.), stanowi wykroczenie z art. 66 tej ustawy i w tej części postępowanie umorzył na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 69 § 1 u.p.n. Obrońca skazanego zadeklarował, że wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarża w całości, zaś treść zarzutu z pkt 3 zdaje się wskazywać, że deklaracja ta nie jest wynikiem omyłki nierodzącej konsekwencji procesowych. W takim razie kasację w części dotyczącej czynu z art. 66 u.p.n. należało pozostawić bez rozpoznania, bowiem pochodziła od osoby nieuprawnionej (art. 429 § 1 k.p.k.), skoro zgodnie z art. 110 § 1 k.p.w. kasacji w sprawach o wykroczenia nie może wnieść strona, a jedynie podmioty wymienione w tym przepisie.

R.G. został oskarżony o to, że:

- w okresie od lata 2003 r. do początku 2004 r. w W., w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znaczną ilością prekursora do produkcji substancji psychotropowych w postaci benzylometyloketonu tzw. BMK w ilości od kilkudziesięciu do kilkuset litrów, w ten sposób, że co najmniej dziesięciokrotnie nabył ww. prekursor za pośrednictwem R. O. ps. S. i M. B. ps. S. od A. K. ps. S., tj. o czyn z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. (pkt XIII aktu oskarżenia),
- w nieustalonym dniu w pierwszej połowie 2003 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 1 kilograma kokainy, w ten sposób, że narkotyk ten zbył za pośrednictwem R. O. ps. S. i M. B. ps. S. W. P. ps. P. podczas jednej z transakcji za kwotę 44.000 USD, celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt XIV aktu oskarżenia),
- w nieustalonym dniu w okresie od 13 kwietnia 2001 r. do końca maja 2001 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i dotychczas

nieustalonymi osobami pozbawił wolności M. G. ps. M., a następnie przetrzymywał w dotychczas nieustalonym miejscu, przy czym przedmiotowe uprowadzenie łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci skrupowania, bicia po całym ciele oraz grożenia śmiercią, czym doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 zł, złotej bransoletki, pojazdu marki V. o nr rej. (...), łącznie o wartości nie mniejszej niż 50.000 zł, które to rzeczy pokrzywdzony przekazał bezpośrednio po uwolnieniu oraz pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 10.000 zł i nie większej niż 15.000 zł, które zapłacił w ratach po 5.000 zł każda do końca czerwca 2001 r., przy czym łącznie za jego uwolnienie zażądano kwoty 100.000 zł, tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt XV aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy w W., orzekając też co do innych oskarżonych, wyrokiem z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt XII K (...), uznał R. G.:

- w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od lata 2003 r. do początku 2004 r. w W., w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, nabył znaczną ilość prekursora do produkcji substancji psychotropowych w postaci benzylometyloketonu tzw. BMK w ilości od kilkudziesięciu litrów do kilkuset, w ten sposób, że co najmniej dziesięciokrotnie nabył ww. prekursor za pośrednictwem R. O. ps. S. i M. B. ps. S. od A. K. ps. S., tj. czynu z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda (pkt 20 wyroku);

- za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda (pkt 21 wyroku);

- za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XV aktu oskarżenia kwalifikowanego – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – z art. 252 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r.) w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb.

z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda (pkt 23 wyroku).

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego częściowy przepadek korzyści majątkowej uzyskanych z przestępstw w wysokości 20.000 zł (pkt 22 wyroku) i 30.000 zł (pkt 24 wyroku). Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył R. G. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia 14 maja 2015 r. oraz karę łączną grzywny w wysokości 150 zł stawek dziennych grzywny po 50 zł każda (pkt 25 i 28 wyroku). Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa dwukrotnie kwotę 1900 zł, w pozostałym zakresie zwalniając go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych (pkt 30 tiret 4 i 6 wyroku).

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych oraz prokurator, jednakże nie w odniesieniu do oskarżonego R. G.

Obrońca oskarżonego R. G. zaskarżył wyrok w zakresie pkt 20-25, 28 i 30, zarzucając w pkt II:

„1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż:

a) oskarżony R. G. dopuścił się czynu zabronionego opisanego w pkt 20 części orzekającej wyroku w sytuacji, w której zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego typu ustaleń, albowiem powyższym okolicznościom zaprzeczają wyjaśnienia M. B. i zeznania A. K., a jedynym dowodem obciążającym oskarżonego w tym zakresie są wyjaśnienia R. D. (dawniej O.), który nie posiadał żadnej wiedzy o okolicznościach związanych z rzekomym nabyciem poszczególnych partii prekursora benzylometyloketonu tzw. BMK, nie uczestniczył w rzekomym przekazywaniu powyższego prekursora przez A. K. oskarżonemu R. G. a nadto nie uczestniczył w rzekomym przekazywaniu środków finansowych za nabyty prekursor, skutkiem czego brak jest podstaw do dokonywania ustaleń faktycznych w tym zakresie w oparciu o wyłączne wyjaśnienia R. D. który to błąd miał istotny wpływ na treść wyroku,

b) oskarżony R. G. dopuścił się czynu zabronionego opisanego w pkt 21 części orzekającej wyroku w sytuacji, w której zgromadzony w sprawie w tym zakresie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego typu ustaleń, albowiem powyższymi okolicznościami zaprzeczają wyjaśnienia M. B. i W. P., a jedynym dowodem obciążającym oskarżonego w tym zakresie są wyjaśnienia R. D., który nie posiadał żadnej wiedzy o nieustalonym mężczyźnie, który rzekomo miałby działać w imieniu oskarżonego R. G. przy zbyciu 1 kg kokainy, nie był w stanie opisać tego mężczyzny, jak również wskazać jego związków z osk. R. G., który wedle tego samego świadka w ogóle nie był na miejscu popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XIV aktu oskarżenia (pkt 21 wyroku), skutkiem czego nie dające się usunąć wątpliwości w zakresie ustaleń stanu faktycznego czynu wskazanego w pkt 21 wyroku winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego R. G., który to błąd miał istotny wpływ na treść wyroku,

c) oskarżony R.G. dopuścił się czynu zabronionego opisanego w pkt 22 (powinno być: 23 – uw. SN) części orzekającej wyroku w sytuacji, w której zgromadzony w sprawie w tym zakresie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego typu ustaleń, albowiem powyższymi okolicznościami zaprzeczają zeznania pokrzywdzonego M. G., który konsekwentnie na przestrzeni wielu lat, także przesłuchany na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 17.11.2014 r. stwierdza, iż nigdy nie był przez nikogo porwany ani zastraszany (str. 11 protokołu rozprawy) i jest w tym zakresie pomawiany przez świadka koronnego S. R. ps. U., który jest mu winien pieniądze z tytułu udzielonej pożyczki (str. 11), jak również z uwagi na wzajemnie wykluczające się zeznania świadków koronnych S. R. i byłego świadka koronnego R.D. (...),

d) świadek koronny S.R. po rzekomym pozbawieniu wolności M. G. w okresie 13.04.2001 r. do końca maja 2001 r., uczestniczył w odbiorze M. G. z miejsca przetrzymania, a następnie odbierał pieniądze od M. G. w sytuacji, gdy S. R. przesłuchany w toku rozprawy głównej w dniu 20.10.2014 r. wskazuje, iż został zatrzymany w czerwcu 2000 r. (str. 10 protokołu rozprawy), skutkiem czego nie mógł uczestniczyć w czynnościach związanych z pozbawieniem wolności M.G., o których zeznał w toku rozprawy głównej, a które to okoliczności potwierdził też R.D., a nadto z uwagi na fakt, iż w toku rozprawy z dnia 20.10.2014 r. S. R. zeznał, iż nie

zna osoby o pseudonimie P. (str. 8 protokołu rozprawy), zaś R. D. w trakcie rozprawy z dnia 14.04.2015 r. zeznał, iż to S. R. ps. U. pojechał z P. do miejsca, gdzie był przetrzymywany M. G. (str. 14 protokołu rozprawy).

2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na dowolnej a nie swobodnej i wszechstronnej, ocenie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie w całości za wiarygodne, logiczne i niebudzące wątpliwości zeznania (a uprzednio wyjaśnienia jako podejrzanego) świadka R.D. w sytuacji, gdy w istocie w odniesieniu do zarzutów stawianych oskarżonemu R. G. są one niespójne, sprzeczne z zeznaniami innych świadków, a niekiedy wręcz wzajemnie wykluczające się, skutkiem czego pierwotnie składane przez R.D. (zdanie wydaje się urwane - uw. SN) i całkowite pominięcie okoliczności, iż w toku postępowania przygotowawczego R. D. składał wyjaśnienia bez udziału adwokata, o którego domagał się czyniąc stosowne adnotacje na protokołach wyjaśnień, w których wskazuje także na przestępcze działania Zarządu Ochrony Świadka Koronnego (ZOŚK) - vide protokół z dnia 12.11.2013 r. k.1769-1772.

3. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez skazanie w pkt 20 wyroku osk. R. G. za czyn z pkt XIII aktu oskarżenia, podczas gdy oskarżony R. G. został już skazany wyrokiem z dnia 27.03.2009 r. Sądu Rejonowego w W., sygn. III K (...), za tożsamy czyn zabroniony obejmujący zarówno okres, jak i ilość oraz sposób działania osk. R. G. obrotem prekursorem do produkcji substancji psychotropowych w postaci benzylometyloketonu tzw. BMK, który to wyrok został następnie utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 29.06.2010 r. Sądu Okręgowego w W., sygn. IX Ka (...).

4. Obrazę prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 52 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24.04.1997 r. poprzez ich niezastosowanie do czynu zabronionego objętego rozstrzygnięciem w pkt 20 wyroku i przyjęcie w tym zakresie kwalifikacji prawnej z art. 61 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., skutkiem czego doszło do

naruszenia art 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. i art. 4 § 1 k.k., albowiem nie uwzględniono kwestii przedawnienia karalności czynu zabronionego objętego rozstrzygnięciem w pkt 20 wyroku (pkt XIII aktu oskarżenia) w odniesieniu do osk. R. G., podczas gdy zastosowano instytucję przedawnienia do współoskarżonego tj. A. K. ps. S., co potwierdza prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 5.11.2014 r., sygn. XII K (...) (k- 4694-4695).

5. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 627 k.p.k. w z. z art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych poprzez dwukrotne obciążenie osk. R. G. w pkt 30 wyroku tą samą opłatą na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 1900 zł, co jest nielogiczne w kontekście częściowego zastosowania wobec wszystkich oskarżonych instytucji z art. 624 § 1 k.p.k. poprzez częściowe zwolnienie oskarżonych od obowiązków ponoszenia kosztów sądowych”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego R. G. od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), orzekając co do R. G., uchylił orzeczenie o wymierzonych mu karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny (pkt I wyroku), następnie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 20 przyjął, iż czyn ten stanowił wykroczenie z art. 66 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 69 § 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie w tej części umorzył, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa (pkt II.1 wyroku),
- uchylił zawarte w pkt 30 tiret ostatnie orzeczenie o zasądzeniu od niego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1900 zł (pkt II.4 wyroku).

W pozostałej zaskarżonej części wyrok w stosunku do R. G. utrzymał w mocy (pkt II wyroku, powinien być pkt III).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary i wymierzył mu kary łączne 2 lat pozbawienia wolności (na

poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 13 czerwca 2013 r. do 14 maja 2015 r.) oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt III wyroku, powinien być pkt IV). Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 zł za obie instancje (pkt IV wyroku, powinien być pkt VI); z braku wskazania tytułu tej należności wypada przyjąć, że chodziło o opłatę za obie instancje, o czym jest mowa w przypadku innej oskarżonej osoby.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości w zakresie, w jakim dotyczy R. G., wniósł jego obrońca.

Zarzucił naruszenie w stopniu rażącym prawa, mające istotny wpływ na treść wyroku:

„1. Obrazę prawa materialnego, tj. art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż R. G. brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kg kokainy, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, w tym zeznań świadka R. D. nie wynika, aby osk. R. G. uczestniczył w przekazywaniu lub odbieraniu od kogokolwiek tego środka odurzającego, a tym samym nie wypełnił znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa.

2. Obrazę prawa materialnego, tj. art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. i 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, R. G. brał udział w uprowadzeniu i pozbawieniu wolności M. G., podczas gdy sam pokrzywdzony od wielu lat, będąc przesłuchiwany konsekwentnie zaprzecza, aby taki czyn zabroniony w stosunku do jego osoby został popełniony, a nadto nie jest możliwym, aby wiedzę w tym zakresie posiadał świadek koronny S. R., który w okresie rzekomego popełnienia czynu zabronionego na osobie M. G. był pozbawiony wolności i nie mógł w tym czynie uczestniczyć.

3. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na dowolnej, a nie swobodnej i wszechstronnej ocenie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie w całości

za wiarygodne, logiczne i niebudzące wątpliwości zeznania (a uprzednio wyjaśnienia jako podejrzanego) świadka R. D. w sytuacji, gdy w istocie w odniesieniu do zarzutów stawianych oskarżonemu R. G. są one niespójne, sprzeczne z zeznaniami innych świadków, a niekiedy wręcz wzajemnie wykluczające się, skutkiem czego pierwotnie składane przez R. D. i całkowite pominięcie okoliczności, iż w toku postępowania przygotowawczego R. D. składał wyjaśnienia bez udziału adwokata, o którego domagał się czyniąc stosowne adnotacje na protokołach wyjaśnień, w których wskazuje także na przestępcze działania Zarządu Ochrony Świadka Koronnego - vide protokół z dnia 12.11.2013 r., skutkiem czego zaskarżony wyrok, a w szczególności jego uzasadnienie nie wskazują, aby Sąd II instancji rozpoznał zarzuty zawarte w apelacji obrońcy osk. R. G. w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych zawartych w pkt II ppkt 1 apelacji obrońcy osk. R. G.

4. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych poprzez dwukrotne obciążenie osk. R. G. kosztami opłaty za postępowanie przed Sądem I instancji na skutek uchylenia w wyroku Sądu I instancji z dnia 23.07(powinno być: 06 – uw.SN).2017 r. w pkt 30 wyłącznie tiretu ostatniego i pozostawieniu tiretu 4 w sytuacji, w której w pkt IV zaskarżonego wyroku tiret 4 osk. R. G. został obciążony kwotą 1500 zł tytułem opłaty za obie instancje.

Stawiając te zarzuty, obrońca wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku w całości w zakresie skazanego R. G. poprzez uniewinnienie skazanego R. G. od wszystkich przedstawionych aktem oskarżenia zarzutów”, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości w zakresie dotyczącym R. G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Nadto, powołując się na art. 532 k.p.k., wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...]. postulowała „uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że autor kasacji:

- wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku, nie dostrzegł, iż art. 537 § 1 k.p.k., określający rodzaje rozstrzygnięć Sądu Najwyższego po rozpoznaniu kasacji, nie przewiduje możliwości wydania orzeczenia zmieniającego,

- zaskarżając wyrok w całości nie dostrzegł, że w sytuacji, gdy w pkt II wyroku Sąd Apelacyjny uznał, że jeden z czynów, których dopuścił się R. G. stanowi wykroczenie, wyrok w tej części nie mógł być zaskarżony przez stronę (zob. art. 110 § 1 k.p.w.), zatem w tym zakresie kasację należało pozostawić bez rozpoznania, co wytłumaczono też we wcześniej sporządzonym uzasadnieniu. W pozostałym zakresie kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wymaga podkreślenia, że obrońca nie respektował fundamentalnych reguł dotyczących kasacji, a to tej, że skoro jest ona wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.), to powinna wykazywać uchybienia popełnione przez ten sąd oraz tej, że uchybienia te muszą polegać na rażącej obrazie prawa. Ta uwaga nasuwa się zwłaszcza na tle dwóch pierwszych zarzutów przedmiotowej skargi, bowiem:

- Sąd Apelacyjny nie mógł naruszyć wymienionych w tych zarzutach przepisów prawa materialnego, jako że utrzymując w mocy rozstrzygnięcia zawarte w pkt 21 i 23 wyroku Sądu *meriti*, przepisów tych nie stosował. Jest przy tym znamienne, że w apelacji (sporządzonej przez autora kasacji) obrazę prawa materialnego sygnalizowano wyłącznie w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt 20 wspomnianego wyroku,

- chociaż wspomniane zarzuty wskazują na naruszenie prawa materialnego, to ich treść nie pozostawia wątpliwości, że skarżący w istocie kwestionuje – co w kasacji nie jest dopuszczalne – poczynione (i to przez Sąd I instancji) ustalenia faktyczne: że R. G. brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kg kokainy oraz w uprowadzeniu i pozbawieniu wolności M. G. Koresponduje to z treścią apelacji, w której w odniesieniu do rozstrzygnięć z pkt 21 i 23 wyroku Sądu Okręgowego podniesiono w pkt II. 1b i c zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, według których R. G. popełnił przypisane mu w tych punktach przestępstwa. W konsekwencji treści ujęte w tych punktach apelacji wykazują duże podobieństwo z treściami zawartymi w pkt 1 i 2 kasacji.

Również zarzut z pkt 3 kasacji, chociaż w sposób mniej jaskrawy niż poprzednie zarzuty, to w przeważającym stopniu jest skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, o czym przekonuje fakt, że tak samo jak zarzut z pkt II. 2 apelacji akcentuje zaistnienie uchybienia polegającego na „dowolnej, a nie swobodnej i wszechstronnej ocenie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego”. Wszak ocena ta miała miejsce na szczeblu Sądu *meriti*, natomiast Sąd odwoławczy jej nie dublował, skoro jego zadaniem było dokonanie kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów podniesionych w apelacjach. Dopiero w końcowej części omawianego zarzutu pojawiło się stwierdzenie mające cechy zarzutu kasacyjnego, mianowicie skarżący sugeruje, że Sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego R. G. w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych zawartych w pkt II ppkt 1 apelacji. Nie jest to jednak zgodne z rzeczywistością, bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku każe uznać, że podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie pozostał bez odpowiedzi Sądu *ad quem*. Niedosyt skarżącego zapewne wynika z tego, że odpowiedni fragment uzasadnienia wyroku tego Sądu nie jest obszerny, co wynika z tego, że Sąd odwoławczy skupił uwagę na wykazaniu, iż Sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania, w tym art. 7 k.p.k., przy ocenie dowodów, zwłaszcza przy ocenie wyjaśnień i zeznań R. O. Doszedł do wniosku, że „Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że zeznania R. O. (nawet jeśli nie były absolutnie spójne we wszystkich szczegółach, co należało uznać za zrozumiałe zarówno z uwagi na upływ czasu, jak i wielość zdarzeń będących przedmiotem jego relacji) były rzeczowe i konsekwentne co do najistotniejszych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonych” oraz że zeznania te znajdowały potwierdzenie w innych dowodach, w szczególności pochodzących ze źródeł osobowych. Mając to na uwadze, Sąd odwoławczy mógł poprzestać na stwierdzeniu, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony m.in. w apelacji obrońcy R. G. nie jest zasadny, skoro „ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięć zawartych w orzeczeniu w zasadniczej części, znajdują poparcie w prawidłowo przeprowadzonych i ocenionych dowodach”.

Zarzut ujęty w pkt 4 kasacji wydaje się być wynikiem nieporozumienia. Sąd Apelacyjny zgodził się z obrońcą R. G., że Sąd I instancji naruszył przepis art. 627 k.p.k., bowiem, najprawdopodobniej przez pomyłkę, dwukrotnie obciążył oskarżonego opłatą za pierwszą instancję, co wymagało zmiany wyroku w tym zakresie. Zmiana ta polegała na uchyleniu jednego ze zdublowanych rozstrzygnięć o opłacie. Niezależnie od tego, zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) stanowiącym, że w razie obniżenia lub podwyższenia wymiaru kary zasadniczej, zmiany jej rodzaju albo dopiero skazania przez sąd odwoławczy, sąd ten wymierza za obie instancje jedną opłatę według kary przez siebie orzeczonej, Sąd Apelacyjny wymierzył R. G. za obie instancje opłatę w kwocie 1500 zł. Oznacza to, że tylko tę opłatę skazany jest zobowiązany uiścić, bowiem wspomniane orzeczenie, mówiące o opłacie za obie instancje dezaktualizowało, do czego nie było konieczne kolejne orzeczenie uchylające, nieuchylone orzeczenie o opłacie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego. W każdym razie na wypadek zaistnienia w tym zakresie wątpliwości na etapie wykonania wyroku, jest możliwe ich wyjaśnienie w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k., co czyniło zbędnym wypowiedanie się odnośnie do wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 636 § 1 i art. 637a k.p.k. obciążono skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.